

4. søndag efter Helligtrekonger – 1. tekstrække

Nygårdskirken 2. februar 2025, kl. 10.30

Tekst: Mt 8,23-27

Salmer: 754; 684; 36; 802; 137, v.6; 31

Jesus – giv os din hvile og din handlekraft! Amen.

Storm – det kan ende med katastrofe, forlis. På søen og i livet. Men vi kender også til *orkanens øje*: Et hul midt i kaos, hvor der hersker ro! På søen og i livet: At være midt i livets kaos er *også* at være midt i Guds rolige synsfelt! Og når vi bliver opmærksomme på dét – på at Gud er lige her hos os med sin dybe ro – så bliver vores frygt og panik lidt mindre; i Guds ro kan vi hente nyt mod og nye kræfter! Det lærte disciplene ved at sejle med Jesus: Storm. Kaos. Og i panik bebrejdede de Gud, at Han ikke greb ind! De ville have handling, magtfulde beviser på hjælp! Og Jesus sov bare – hvordan kunne han det? Jesus sover, fordi han *er* orkanens øje! Midt i kaos er han hos os som hvile og fred! Han viste disciplene, at kaos *ikke* skal fordrives med magtdemonstrationer, men tværtimod ved at søge hvile. Ro er det redskab, Jesus bruger til at fremme livets muligheder - kun i ro kan livet gro! Vi kan kalde på Gud, ruske i Ham for at få Ham til at

4. søndag efter Helligtrekonger – 1. tekstrække

træde i vågen og kraftfuld karakter! Og så *kan* der ske mirakler! Men også når der *ikke* sker mirakler er Gud hos os med sin fred og lader sig ikke gå på af tilværelsen storme eller af vores panik. Og det er den *liv-redning*, vi har brug for: Disciplene blev ikke kun mirakuløst reddet fra undergang og død; de fik også en ny og dyb forståelse af, hvem de *er* og hvad de *skal*: Ved at sejle med Jesus lærte de sig selv at kende som små og magtesløse mennesker, der har brug for hjælp. Og de lærte, at hjælpen ligger i at opgive sin paniske kamp imod en magt, man alligevel aldrig kan vinde over. Hjælpen *får* man i stedet ved at hengive sig til Gud og lade sig *bære* af Gud *igennem* kaos; med andre ord *lade* sig frelse - i stedet for at fortvivle over at man ikke kan redde hele verden. De lærte at Guds nærvær er midt iblandt os. Ja, midt inde i os hver især: Gud har sit sted i vores hjerte – dér ”sover” Han, som Jesus sover midt i den gyngende båd. Midt i dit hjertes paniske banken dér er Guds ro og hvile til stede – og den kan brede sig til resten af dig! Den kan brede sig til din trætte hjerne, der snurrer og summer for at finde dokumentation og ikke tabe kontrol. Alle os der frygter det værste og ikke magter at tro på det gode og fortvivlede spørger, hvorfor Gud ikke griber

4. søndag efter Helligtrekonger – 1. tekstrække

ind - vi trænger sådan til at ”sove” hos Gud – hvile os i bevidstheden om at vi er små, Han er stor. Vi skal have hjælp, Han hjælper. Han hjælper med ro – og med *tro*: Tro på og tillid til at vi kan klare det vi skal – at vores opgave er at nøjes med at sætte den ene fod foran den anden og tage små overskuelige skridt.

Tillid til at vi med vores små kræfter kan passe vores lille båd, sætte vores sejl, trække i årerne, kaste nettet ud til fangst, gøre vores indsats for liv og lys og fred og aldrig lade andre sejle deres egen sø! Tro på at livet er en gave fra Gud fyldt med nye muligheder og nye gaver, der åbner sig for os, når vi bliver stille og lader Gud komme til! Den ro og tro kan fylde os her i kirkens rum – det rum som med et godt gammel udtryk hedder et *kirkeskib*: Fordi der her er et fællesskab, hvor alle er i samme båd! Gud tager os alle med i sin fredsbåd; her kan *ingen* tiltvinge sig ret eller privilegier, men *alle* kan være her i fred fordi Gud elsker os og tror på os – så vi kan elske hinanden og tro godt om hinanden. Velkommen ombord!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.